

Halina is...

voor altijd verbonden met dat ene prachtstuk

Mijn regisseur Ivo van Hove liep door New York, een jaar of negen geleden, met in zijn hoofd de baas van een oud, klein, alternatief theatertje in Antwerpen die hem had gevraagd om na zijn enorme succes terug naar zijn wortels te gaan en een stuk te maken zonder grote middelen, klein, intiem, sober. Hij brak zijn hoofd over wat hij daar in godsnaam kon creëren, zeker nu al zijn acteurs niet beschikbaar waren omdat die een mammoetvoorstelling speelden over de hele wereld. De enige die wel beschikbaar was, was ik. In een aftands boekwinkeltje vond hij een versleten versie van *La Voix Humaine*, een monoloog van Jean Cocteau voor een vrouw die een laatste gesprek voert met haar geliefde die het uitmaakt met haar. Als hij het gesprek beëindigt, hangt zij zichzelf op aan het koord van de telefoon. Op de eerste repetitiedag gaf mijn regisseur me te kennen dat hij niet hield van solovoortstellingen. 'Twee mensen inspireren mij, wat er tussen hen gebeurt, één niet.' Ik was al aan het sterven van de zenuwen door de druk en de eenzaamheid van het project en kon nu letterlijk geen woord meer uitbrengen. De eerste dag was stroef en ongemakkelijk. Nooit eerder was ik alleen in een lokaal geweest met Ivo. Ik miste Hans Kesting met zijn grappen en Chris Nietvelt met haar overzicht. Het voelde onwennig en spannend om niet op mijn tegenspelers te kunnen leunen, om alles alleen te moeten uitvinden. Maar al snel raakten Ivo en ik op ons gemak en begonnen we plezier te krijgen in de technisch en emotioneel zeer uitdagende tekst. Elke avond kwam ik doodmoe thuis van de repetities om telefoongesprekken met mijn vriend te voeren die in een

Al bijna 10 jaar is er dat huwelijk tussen actrice Halina Reijn en het stuk *La Voix Humaine*.
Vanwaar die intense liefde?

Halina Reijn

is actrice en schrijfster. Ze speelt in talloze films en schittert veelvuldig op de planken als voornaam lid van Toneelgroep Amsterdam. In 2005 debuteerde ze als schrijfster met *Prinsesje Nooitgenoeg*, recent kwam *Loos* uit. In 2007 won ze een Gouden Kalf, in 2013 de Theo d'Or.

ander land woonde en het niet meer zag zitten tussen ons. Fictie en werkelijkheid begonnen door elkaar te lopen en al gauw nam ik mijn groeiende verdriet mee als ik het podium opliep voor de repetitie. Op de première zat mijn inmiddels ex-vriend in de zaal en beweerde bij hoog en laag dat wij het stuk over hem hadden geschreven. 'Het is een klassieker, gek! Het is meer dan honderd jaar geleden voor het eerst ten tonele gebracht, bovendien wat de man zegt weet niemand, dat zit allemaal in je eigen hoofd!' En mezelf ophangen aan een telefoondraad om hem was al helemaal niet aan de orde, maar dat zei ik maar niet hardop, omdat ik geen zin had in ruzie. Het plan was om de kleine, kwetsbare voorstelling niet meer dan vijf keer op te voeren in Antwerpen en ons vervolgens weer te concentreren op de grote andere producties van Toneelgroep Amsterdam, maar negen jaar later speel ik *La Voix Humaine* nog steeds. Van Hongkong tot Sidney, van New York tot Stockholm: overal herkent men zich in de rouwe, nietsontziende tekst over de liefde. Vanavond sta ik in Heerlen en volgende week in Almere. Elke keer zie ik ertegen op om door die enorme bak ellende te gaan, maar elke keer als ik afloop voel ik me voldaan. Toen we een paar weken geleden in Barcelona *De Stille Kracht* speelden, liep ik de directeur van het kleine theatertje in Antwerpen tegen het lijf. 'Mag ik na al die jaren nog een keer bij jullie komen spelen?' vroeg ik hem. 'Mijn herinneringen aan die begintijd zijn zo dierbaar.' 'Alleen als je me belooft dat dat de allerlaatste *La Voix* is die je zult doen. Ik wil geen tussenstop zijn in jullie commerciële *world tour*.' Ik ben benieuwd wanneer die dag aanbreekt en vooral hoe oud ik tegen die tijd ben. ✿